Slunce se opřelo do oken a má zimomřivá duše zajásala. Rtuťový sloupec teploměru se vyšplhal na pětadvacet a mířil stále výš. Otevřel jsem v domě všechna okna a nechal proudit svěží jarní vzduch. Listy javoru pod okny se lehce pohupovaly a moje žena Pavlína se zvolna blížila k hlavnímu městu. Měl jsem před sebou tři dny samoty a těšil se na svou nejintimnější práci. Na psaní. Pavlína před několika dny natočila s novou kapelou další desku a dnes vezla do Prahy kufr plný nejrůznějších šatů a bot. Čekalo ji focení na obal a na plakáty. Připravil jsem krmení pro našeho německého ovčáka Dana a strčil mu misku na dvorek. Vedle ní jsem postavil kýbl s vodou a tím všechny mé povinnosti pro tento den končily. Sedl jsem si k počítači a otevřel dokument se svou novou knihou. Chvíli jsem se mazlil s posledními napsanými řádky a vzápětí jsem se rozhodl. Odpoledne si vyjedu na kole. Vytáhl jsem ho ze sklepa a zjistil, že duše předního kola je na ráfku.

Uplynulo půl roku od chvíle, kdy nám srpnové povodně dokonale vypláchly náš dům. Máčkl jsem znovu rukou na plášť kola a před očima se mi zjevila chromovaná pumpička na kolo. Ještě v červenci byla v šuplíku na chodbě u hlavních dveří. Dnes tam nebyl ani ten šuplík. Kolo bylo prázdné a pumpička odplavená. Odhodlal jsem se. Vytáhl jsem z kapsy mobil a namačkal číslo Pavlíny. Chvíli jsem poslouchal vyzváněcí tón a vzápětí se ve sluchátku ozvala moje žena:

"To je dobře, že voláš. Jsem tady z toho na hlavu. Tu pilotní píseň musíme předělat. Vypadá to, že místo sóla na dobro tam bude sket. A proč vlastně voláš?" všimla si konečně Pavlína, že já jsem zavolal jí:
"Potřebuju pumpičku na kolo. Mám pocit, žes nedávno nějakou přinesla domů. Nevíš, kde je?"
"Cože? Pumpičku? Na co pumpičku? Ty chceš něco pumpovat?"
"Ano, miláčku, chci pumpovat přední duši svýho kola."
"A proč teď chceš pumpovat kolo? Ty někam pojedeš?"
"Přesně tak, lásko, pojedu na výlet. Tedy pokud najdu tu pumpičku. Víš kde je?"
"V botníku," pronesla krátce a dodala, "je to pumpička na všechny ventilky."
"To jsem rád. Doufám, že moje kolo nebude výjimka s naprosto odlišným ventilkem."
"Tak já ti zase večer zavolám, jak nám to jde," ukončila hovor Pavlína a já zavěsil.
Otevřenými dveřmi jsem se podíval na Dana. Měl hlavu zanořenou do misky a hltal mnoha dobrotami vylepšené psí granule.

V pořádku, řekl jsem si, a šel k botníku. Otevřel jsem dveře a z horní police se na mou hlavu

vysypala hromada hadrových pantoflí pro hosty. Odkopl jsem je do rohu a začal prohrabávat jednu polici po druhé. Nakonec na mě pumpička vypadla. Praštila mě do čela a s kovovým řinčením dopadla na dlažbu předsíně. Zvedl jsem ji levou rukou a palcem pravé jsem si mačkal naskakující bouli. Došel jsem ke svému kolu. Stálo na dvoře. Slunce zvolna příjemně rozehřálo jeho části a já si jednou rukou přidržel přední plášť. Pomalu jsem s ním otáčel, až se ventilek ocitl u země. Našrouboval jsem šlahounek na pumpičku a jeho druhý konec jsem se chystal natočit na ventilek mého ušlého kola. Byl o tři milimetry širší. Nepasoval na něj a ani celá pumpička se mi vůbec nezdála být univerzální. Měla jeden šlahounek s jedním koncem na ventilky automobilových duší. Znovu jsem zavolal Pavlíně. Věděl jsem, jak si potrpí na pořádek. Nevědět, kde má univerzální pumpičku nebo nějakou její část, jí mohlo vyvolat až fyzickou bolest. V jistých obavách jsem poslouchal nové vyzvánění.

"No co je, Myško? Máš pumpičku?"
"Mám," odpověděl jsem stroze a chvíli mlčel. Mlčení jí napovědělo dost.
"Takže ti to nejde nafouknout?"
"Nejde," přiznal jsem opět holou větou.
"To neni možný, ten prodavač mi řekl, že je to na všechny ventýlky."
"No ?" začal jsem zvolna, abych ji moc nevyděsil, "zdá se, že tý pumpičce něco chybí. Ten šlahounek má jen jeden konec a ten pasuje pouze na široký ventilky."
"Jak to? Já si pamatuju, že k tomu šlahounku byl takovej šroubek!"
"A ten já právě nemůžu najít, miláčku."
"Tak to jsi ho musel někde ztratit," dostávala se Pavlína do varu, "já si svoje věci hlídám. Já je mám v pořádku. To ty vždycky všechno hned zašantročíš a poztrácíš."
Cítil jsem, že se jí začíná trochu chvět hlas.
"Já, Pavlíno, tu pumpičku vidím dnes poprvé a nevím, co ti k ní v krámu všechno přibalili."
"To neni pravda. Když jsme před týdnem pálili čarodějnice, tak jsme se jeli chvíli projet a ty jsi nám pumpoval kola. Určitě jsi ten šroubek někam zasel."
Vybavilo se mi to. Opravdu jsem ta kola pumpoval. Jenže jsem pumpoval jen jedno kolo a to mělo ventilky jako duše aut.
"Ne, Myško," řekl jsem nahlas, "žádná redukce, ani žádnej šroubek u tý pumpičky nebyly."
"Já se z tebe zblázním," uzavřela Pavlína naši debatu a zavěsila."

Změnil jsem plán a uklidil kolo zpátky do sklepa. Vytáhl jsem z lednice vychlazenou láhev piva a usedl ke klávesnici svého počítače. Seděl jsem a snažil se na nic nemyslet. Lehce jsem upíjel pivko a čekal na první větu dnešního dne. Přišla. Měla barvy snu něžného svou skutečností a drasticky bolestivého nepochopením toho, komu se zdál. Měl jsem pocit, že je to věta bez písmen a slov. Vešla bez hluku. Žádný šramot, žádné kvílení. Žádný vichr v hlavě a žádní sýčkové v srdci. Jen obří huňaté vtělení do mé mysli. Do mé duše. Do mého vědomí a mých myšlenek. Jako bych vystoupil nekonečnou branou jednoduchosti a vyčkával na první doteky nejsilnější pravdy. Byl jsem obklopen mýty a pověrami a ze všech těch nahodilostí mé cesty

jako by život zvolna tkal gobelín okamžiku. Měl jsem povědomí o nejhlubších událostech všeho dění. Zastavil jsem veškeré myšlení a vstoupil do sebe. A v té chvíli, kdy pravda zněla mnou a okny vtékalo světlo lásky, kdy tvrdost kostí nemohla soupeřit s něhou náruče a svět se jednou provždy měnil, ke mně dolehl od hlavního vchodu zvuk zavíraných dveří Pavlínina auta. Nevěřil jsem svým uším. Dveře jejího vozu měly dokonale typický zvuk. Nemohl jsem se mýlit. A přece ? v té chvíli měla být Pavlína ve studiu vzdáleném sto čtyřicet kilometrů. Vytrhlo mě to ze psaní. Vstal jsem a šel se podívat ke vchodu. Před hlavními dveřmi našeho domu stálo Pavlíny auto a před ním stála živá, z masa a kostí stavěná, moje manželka.

Zhluboka jsem vydechl a šel jí vstříc. Otevřel jsem dveře a stále ještě nic nechápal.

"Jak to, že nesedíš ve studiu a neděláš na tý písni?" zeptal jsem se. Nečekal jsem na odpověď a pokračoval, "mluvili jsme spolu před jednou hodinou a čtyřiceti minutami. To jsi musela jet jako šílenec, abys to z Prahy do Budějc stihla. A hlavně mi řekni, proč?!"
"Tak ty nejsi rád, že jsem doma?" otázala se ženský a odkráčela do svého pokoje.
Šel jsem za ní.
"Pavlíno!" oslovil jsem ji trochu důrazněji, "posloucháš mě vůbec? Co se stalo?"
"Vůbec nic," podívala se na mě nechápavě a začala se chystat do vany, "prostě to předělávání tý písně se přesunulo až na konec týdne a fotit se budu až zítra. Neměla jsem tam co dělat, a tak jsem jela domů."
"Ne, Myško, to ti nebaštím. Něco se stalo. Jinak bys mi zavolala. Vytočila bys moje číslo a řekla mi, že jedeš domů. To jsi neudělala. Tak mi laskavě vysvětli, proč."
Přestával jsem se ovládat.
"Tak abys věděl," otevřela se konečně Pavlína, "úplně mě zdeptalo, že nejsi schopnej si ani napumpovat kolo. Já jsem prostě musela přijet. Já ten šroubek musím najít. Někde tady musí bejt. Ty jsi ho někam zastrčil a já ho najdu."

To byla má žena. Narozená ve znamení panny mohla vejít rovnou do učebnic vesmírných znamení. Dokázal jsem si představit, jak musela trpět. Koupila si pumpičku se šroubkem a ten šroubek byl najednou pryč. Ona prostě musela skočit do auta a jet sto čtyřicet kilometrů tu malou potvoru hledat.

Nechal jsem ji být a vrátil jsem se ke psaní. Seděl jsem a vstřebával novou, výživnou hmotu života. Asi za půl hodiny vstoupila Pavlína do mého pokoje. Usmívala se a vítězoslavně mi před očima mávala malým průhledným pytlíkem.

"Musím se ti omluvit. Ten šroubek jsem uklidila do šuplíku nahoře u televize."

Vlepila mi polibek na čelo a naprosto uspokojená mířila zpátky do svých komnat. Chytil jsem ji za ruku a vzal si od ní pytlík. Otevřel jsem ho a vytáhl malou mosaznou redukci. Došel jsem k botníku a vyndal pumpičku. Našrouboval jsem redukci na šlahounek a chvíli tu neuvěřitelnou věc pozoroval. Nakonec jsem napumpoval prázdné kolo a šroubek jsem vrátil své ženě. Ta ho strčila do pytlíku a ten láskyplně uložila zpátky do šuplíku pod televizi.

Sledoval jsem ji a ani na okamžik nepochyboval o dvou věcech. Za prvé, že nikdy nezapomenu, kam tento šroubek uschovala. A za druhé, že takových šroubků nás v našem životě čeká ještě celá řada. A přál jsem si v té chvíli jenom jedno. Abychom je všechny dokázali společně hledat a najít. A hlavně abychom to celé vždy ve zdraví přežili ?

Tato povídka je součástí knihy povídek Hlavní třída, která vyšla v prosinci 2003. Bližší info na http://www.zbysek-raska.cz/
.